

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jitky Denemarkové a soudkyň Mgr. Patricie Adamičkové a JUDr. PhDr. Aleny Novotné, Ph.D. ve věci

žalobkyně: **Adéla C.**
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátem Mgr. Michalem Bedrnou
sídlem Eliášova 922/21, 160 00 Praha 6

proti
žalovaným: 1. **Q. V. N.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
2. **B. T. N.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx
oba zastoupení advokátem Mgr. Matějem Kopřivou
sídlem 28. října 438/219, 709 00 Ostrava - Mariánské hory

o určení neexistence práva k cizí věci, k odvolání žalovaných proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 6. dubna 2021, č. j. 17 C 21/2019-164,

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalovaní **jsou povinni** zaplatit žalobkyni na nákladech odvolacího řízení částku 6 776 Kč k rukám právního zástupce žalobkyně advokáta Mgr. Michala Bedrny do tří

Shodu s prvopisem potvrzuje Jana Horáčková.

dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Obvodní soud pro Prahu 10 (dále jen soud I. stupně) určil rozsudkem ze dne 6. 4. 2021, že pozemek - parcela č. xxx v katastrálním území Xxx, zapsaná v Katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu, u katastrálního pracoviště Praha, na listu vlastnictví č. xxx pro k. ú. Xxx, obec Praha, není zatížena věcným břemenem - služebností společného užívání místnosti v domě č. p. xxx jako statku služebního ve prospěch vlastníků č. p. xx jako statku panujícího (výrok I.). Dále určil, že pozemek - parcela č. xxx v katastrálním území Xxx, zapsaná v Katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu, u katastrálního pracoviště Praha, na LV č. xxx pro k. ú. Xxx, obec Praha, není zatížena věcným břemenem - služebností užívání vjezdu studně v zadní části domu č. p. xxx jako statku služebního ve prospěch vlastníků č. p. xx jako statku panujícího (výrok II.). O nákladech řízení rozhodl tak, že žalovaní jsou povinni nahradit žalobkyni náklady řízení v částce 44 143,50 Kč a to k rukám právního zástupce žalobkyně do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku (výrok III.).
2. Žalobkyně odůvodnila svůj žalobní návrh na určení, že její nemovitost není zatížena předmětnými věcnými právy, následovně: Uvedené služebnosti nejsou užívány několik desítek let a k jejich promlčení došlo před rokem 2011. Žalovaní jí neposkytli součinnost k výmazu těchto věcných práv, naopak žalobkyni vyzvali, aby jim zpřístupnila budovu č. p. xxx za účelem výkonu práva služebnosti užívání místnosti v tomto domě a přístupu ke studni. Žalobkyně podala žalobu z důvodu nastolení právní jistoty ve vztahu k žalovaným. Zánik předmětných práv odpovídajících věcným břemenům posoudila žalobkyně podle ust. § 151p odst. 2 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. ve znění platném do 31. 12. 2013. Věcná břemena byla zřízena v letech 1925 a 1948, tehdy zatížená nemovitost vypadala jinak než dnes. Nyní se v ní nenachází mrviště, studna ani kolna. V těle odevzdací listiny z roku 1925, na základě které k zápisu věcného břemene užívání místností došlo, se o žádné místnosti v č. p. xxx nehovoří, hovoří se tam o pumpě, záchodu, mrvišti a kůlně. V intabulační doložce byly tyto součásti nemovitosti shrnuty pod termínem místnosti, měly se nacházet na dvoře. Zánik předmětných věcných břemen z důvodu trvalých změn služebné nemovitosti je proto dalším důvodem podané žaloby.
3. Žalovaní žalobní nárok neuznali. Namítli překážku věci pravomocně rozsouzené, spatřovali ji v soudním řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 59 C 160/2011, kdy byla zamítnuta žaloba právních předchůdců žalobkyně na zrušení předmětných věcných břemen za náhradu. Žalovaní nabyli kupní smlouvou ze dne 25. 4. 2005 pozemek parc. č. xxx se stavbou č. p. xx v katastrální území (dále také jen „k. ú.“) Xxx, tedy panující nemovitost ve vztahu k nemovitosti žalobkyně. Ve smlouvě je uvedeno, že na kupující přecházejí předmětná věcná břemena společného užívání místnosti v budově č. p. xxx a „užívání vjezdu studně zadní části domu č. p. xxx“. Tvrdili, že prodávající Ing. Vladimír B. ještě v roce 2005 věcná břemena užíval. Po nabytí panující nemovitosti žalovaní opakovaně informovali tehdejší majitelku služebné nemovitosti, že chtějí věcná břemena využívat. S tehdejší majitelkou domu č. p. xxx PaedDr. F. se na výkonu práv z věcných břemen neshodli, proběhl výše zmíněný soudní spor, v němž se PaedDr. F. domáhala zrušení věcných břemen. Žalovaní se výkonu práv z věcných břemen nadále domáhali výzvami ke zpřístupnění domu i vůči následujícím vlastníků: Michalu K., Lukáši Š. a jeho insolvenčnímu správci AS ZIZLAVSKY v.o.s., a to dopisy ze dne 26. 4. 2018 a 10. 5. 2018. Ke zpřístupnění za účelem výkonu práv z věcných břemen vyzvali dopisem ze dne 5. 11. 2018 též žalobkyni. Tvrdili, že nemohlo dojít k promlčení jejich práv, když neměli příležitost je vykonat. Žalobkyně nabyla nemovitost kupní smlouvou ze dne 25. 7. 2018, uzavřenou s v.o.s. AS ZIZLAVSKY. Ve smlouvě je konstatováno, že na předmětu převodu neváznou věcná břemena s výjimkou těch, která jsou uvedena na listu vlastnictví, žalobkyně si tedy jejich existence měla být vědoma. Žalovaní mají zájem užívat jednu místnost v domě žalobkyně č. p. xxx; o kterou

konkrétně by se mělo jednat, nevědí, do domu nikdy za tímto účelem nebyli vpuštěni. I kdyby soud shledal, že věcné břemeno „vjezdu, studně“ zaniklo, minimálně věcné břemeno užívání místnosti by mělo být zachováno, neboť k zániku místností v domě žalobkyně nedošlo. Navrhli, aby soud žalobu zamítl.

4. Soud I. stupně provedl rozsáhlé dokazování. Vyšel ze zápisů na listu vlastnictví číslo xxx pro k. ú. Xxx o pozemku p. č. xxx s domem č. p. xxx ve vlastnictví žalobkyně a na listu vlastnictví číslo xxx pro k. ú. Xxx o pozemku p. č. xxx s domem č. p. xx ve spoluvlastnictví žalovaných a z nesporných tvrzení účastníků ohledně domu žalobkyně č. p. xxx na pozemku č. xxx v k. ú. Xxx. Na základě shodného stanoviska účastníků vzal za nesporné, že půdorys domu č. p. xxx se kryje s půdorysem pozemku, okolo předmětného domu žalobkyně tedy není volný žádný pozemek žalobkyně; v předmětném domě a na pozemku žalobkyně není žádná studna; domem žalobkyně nevede žádný vjezd, je tam pouze vchod; pumpa, mrviště, záchod, kolna, ani dvůr v nemovitosti žalobkyně nejsou.
5. Z odevzdací listiny ze dne 30. 12. 1925, kterou byla pozůstalost po Ludmile P. odevzdána jejím synům Josefu P. a Karlu P., měl soud I. stupně za prokázáno, že polovinu stavební parcely č. kat. xxx s domkem č. p. xx v Xxx s chlévem a sklepem na dvoře při tomto domě zřízenými obdržel Josef P. a polovinu stavební parcely č. kat. xxx s domem č. p. xxx a zahradou č. kat. xxx v Xxx obdržel Karel P.. Bylo ujednáno, že dvůr při stavební parcele č. kat. xxx a xxx jakož i pumpa, záchod a mrviště na dvoře tom stojící budou ve společném užívání vlastníků domů čp. xxx a xxx. Kolna na tomto dvoře stojící bude rovněž ve společném užívání vlastníků uvedených domů a vlastníci těchto domů navzájem svolují k tomu, aby v příslušných vložkách společné užívání dvoru, záchodu, pumpy, mrviště a kolny bylo poznamenáno na jedné straně jako právo a na druhé straně jako služebnost. Vrata z xxx ulice do dvoru vedoucí budou rovněž v užívání a společné správě vlastníků domů č. p. xx a xxx. Intabulační doložka listiny zněla tak, že na polovinu tohoto domu zůstavitelce Ludmile P. patřící – budiž vloženo právo vlastnické Josefu P., a v této nové vložce na listu C vložena **služebnost společného užívání místností ve prospěch vlastníků domu č. p. xxx** v Xxx ve vl. č. xxx knihy Xxx podle ujednání v tomto protokole obsaženého a služebnost v posléze uvedené vložce na listu A11 poznamenána. Na polovici stavební parcely č. kat. xxx s domem č. p. xxx a zahradou č. kat. xxx v Xxx v kmenové vložce č. xx knihy Xxx zbylou a zůstavitelce Ludmile P. patřící vloženo právo vlastnické Karlu P. a v této vložce na listu C vložena **služebnost společného užívání místností ve prospěch vlastníků domu č. p. xx** v Xxx ve vložce nově pro něj zřízené.
6. V tržové smlouvě ze dne 12. června 1948, uzavřené Karlem P. jako prodávajícím a manželky Josefem a Marií P. jako kupujícími došlo k převodu stavební parcely č. kat. xxx s domkem č. p. xxx v Xxx. Ve smlouvě bylo sjednáno, že prodávající, který též vlastní stavební parcelu č. kat. xxx s domkem č. p. xx, zapsanou ve vložce xxx pozemkové knihy pro katastrální území Xxx, souhlasí s tím, aby ve vložce č. xxx byla vložena **služebnost společného užívání vjezdu, studny a v zadní části dvorku stojících kolen ve prospěch vlastníků čp. xxx v Xxx**. V čl. 7 tržové smlouvy bylo sjednáno, že strana kupující souhlasí s tím, aby ve vložce č. xxx pozemkové knihy, katastrálním území Xxx byla vložena **služebnost společného užívání vjezdu, studny a v zadní části dvorku stojících kolen ve prospěch vlastníků čp. xxx v Xxx**.
7. Ze sdělení katastrálního úřadu měl soud I. stupně za prokázáno, že předmětné **služebnosti byly zapsány do vložek č. xxx a xxx výlučně na základě listin čd. 377/1962 (citovaná Odevzdací listina z roku 1925) a čd. 2096/1948 (citovaná Tržová smlouva z roku 1948)**. Od roku 1948 doposud noví vlastníci tyto služebnosti přebírali a ve smlouvách na ně odkazovali. Místnost, která měla být ve společném užívání nelze z těchto listin nijak blíže identifikovat. Z výpovědi svědkyně Jany B., zaměstnankyně příslušného katastrálního úřadu, měl soud I. stupně

za prokázáno, že v odevzdací listině pod nadpisem: „podle odevzdací listiny budiž“ pokračuje návrh na vklad do katastru. Mělo podle ní být zapsáno též zatížení domu č. p. xx, ale k zápisu nedošlo. Znění aktuálního zápisu věcného břemene: „služebnost užívání vjezdu studně v zadní části domu č. p. xxx“, se liší od původního záznamu v trhové smlouvě, kde bylo uvedeno „užívání vjezdu, studny a v zadní části dvorku stojících kolen“, k tomu zřejmě došlo pochybením při digitalizaci, text byl nesprávně převeden.

8. Žalobkyně se prostřednictvím svého právního zástupce obracela na žalované s žádostí o potvrzení o zániku předmětných věcných břemen (*prokázáno dopisem právního zástupce žalobkyně ze dne 25. 10. 2018*). Žalovaní naopak prostřednictvím svého právního zástupce žádali žalobkyni o zpřístupnění budovy č. p. xxx za účelem výkonu práva služebnosti užívání místností v tomto domě a dále zpřístupnila pozemek č. xxx za účelem výkonu služebnosti vjezdu studně v zadní části domu (*prokázáno dopisem právního zástupce žalovaných ze dne 5. 11. 2018*). Žalovaní se domáhali zpřístupnění domu č. p. xxx za účelem výkonu věcných břemen i vůči jeho předchozím vlastníkům (*prokázáno dopisem žalovaného právnímu zástupci paní F. z 8. 11. 2011 a 2. 11. 2012; dopisem právního zástupce žalovaných panu K., zasláným e-mailem ze dne 10. 10. 2012; dopisem Lukáši Š. ze dne 10. 5. 2018 a 26. 4. 2018 a insolvenčnímu správci dlužníka Lukáše Š. ze dne 26. 4. 2018 a podacími archy z 10. 5. 2018 a 26. 4. 2018*).
9. Z kupní smlouvy ze dne 25. 4. 2005, měl soud I. stupně za prokázáno, že žalovaní nabyli nemovitosti parc. č. xxx s domem č. p. xx v k. ú. Xxx koupí od prodávajícího Ing. Vladimíra B., a dále to, že věcná břemena, resp. jim odpovídající oprávnění ve prospěch vlastníků č. p. xx byla ve smlouvě uvedena.
10. Ze spisu Obvodního soudu pro Prahu 10 sp. zn. 59 C 160/2011 soud I. stupně zjistil, že PaedDr. Jana F., CSc, podala dne 20. 10. 2011 jakožto vlastnice pozemku parc. č. xxx a domu č. p. xxx na předmětném pozemku v k. ú. Xxx žalobu vůči žalovaným jakožto vlastníkům domu čp. xxx na poz. parc. č. xxx v k. ú. Xxx. Žalobou se domáhala zrušení služebnosti společného užívání místností v domě č. p. xxx a služebnosti užívání vjezdu studně v zadní části domu č. p. xxx, a to za náhradu 1 000 Kč. Žalobu odůvodnila tím, že od roku 1998, kdy se na základě dědictví stala spoluvlastnicí nemovitosti č. p. xxx, nebyla předmětná práva vykonávána. S ohledem na změnu poměrů, kdy vlastníky nadále nejsou osoby příbuzné, by zatížení nadále představovalo hrubý nepoměr mezi věcným břemenem a výhodou oprávněného. V průběhu řízení byla nemovitost žalobkyně prodána a do řízení na místo žalobkyně nastoupil M. K. a následně L. Š.. Rozsudkem ze dne 14. 5. 2014, č. j. 59 C 160/2011-55 soud žalobu zamítl s odůvodněním, že žalobce (L. Š.) neunesl břemeno tvrzení a dokazování, když zůstal v řízení pasivním a nemohl být o následcích poučen, neboť se k jednání nedostavil.
11. Výpovědí svědkyně Jany B., zaměstnankyně příslušného katastrálního úřadu, a důkazem provedeným náhledy pozemkových map měl soud I. stupně za prokázány okolnosti zápisů věcných práv do pozemkové knihy, katastru nemovitostí resp. do evidence nemovitostí. Zhruba od roku 1942 docházelo k přečíslování parcel, měnila se původní pozemková mapa na měřítko 1:1000. Nadále byla vedena jen jedna číselná řada při označení parcel. Došlo k přečíslování původní parcely xxx na parcelu xxx a parcely xxx na xxx, vše v k. ú. Xxx. Pokud jde o strukturu odevzdací listiny, tato má vlastní obsah a následně pod nadpisem „podle odevzdací listiny budiž“ je návrh na vklad do katastru. To se pak mělo promítnout na listu A jako právo u oprávněného a na listu C jako povinnost u povinného. Podle odevzdací listiny zřejmě mělo být zapsáno též zatížení domu č. p. xx. Dům č. p. xx však v době socialismu přešel na stát, který nepřebíral žádná břemena. Je tedy možné, že došlo k pochybení při restituci, kdy stav v oddíle C listu vlastnictví neodpovídal tomu, jak to mělo být zapsáno. Význam slova „místnost“ mohl být původně širší a mohly jím být míněny i kolny na dvoře, případně jiná stavení tam uvedená. Pokud jde o znění

aktuálního zápisu věcného břemene: „služebnost užívání vjezdu studně v zadní části domu č.p. xxx“, které se liší od původního záznamu v tržové smlouvě, kde bylo uvedeno „užívání vjezdu, studny a v zadní části dvorku stojících kolen“, k tomuto zřejmě došlo pochybením při digitalizaci, text byl nesprávně převeden. Správně by toto mělo odpovídat původnímu znění dle tržové smlouvy.

12. Z rozhodnutí Katastrálního úřadu pro hl. m. Prahu z 5. 4. 2016 měl soud I. stupně za prokázáno, že vyhověl nesouhlasu žalovaných s provedením opravy chyby v údajích katastru nemovitostí k budově č. p. xx na pozemku parc. č. xxx a k budově č.p. xxx na poz. parc. č. xxx, s tím, že na LV č. xxx nebude nadále v části C vedeno věcné břemeno: služebnost společného užívání místností v domě č.p. xxx jako statku služebního ve prospěch vlastníků čp. xxx jako statku panujícího s oprávněním pro pozemek parc. č. xxx a povinností k pozemku č. xxx a na LV č. xxx v části B1 nebude zapsáno tomu odpovídající oprávnění, jak je navrhl vlastník domu č. p. xxx. Předmětné věcné břemeno zapsáno v pozemkové knize dle odevzdací listiny, zápis nelze převzít z pozemkové knihy. **Při komplexním zakládání evidence nemovitostí měla bývalá střediska geodzie vyšetřit, zda právní vztahy zapsané v dosavadních knihách odpovídají skutečnosti, zápisy se tedy nepřebíraly mechanicky, bylo nutno zkoumat, zda zapsaná věcná břemena nezanikla.** Pokud se někdo domníval, že trvá věcné břemeno, o němž bylo vyšetřeno, že zaniklo a zápis se nemá převzít, musel požádat soud, aby na základě určovací žaloby určil, že věcné břemeno zaniklo.
13. Ze sdělení MČ Praha 22, odboru výstavby a přiložených plánů na přístavbu 1. patra domu č. xxx v Praze Xxx ověřeného 18. 2. 1924, projektu na úpravu krámu při č. p. xx a přístavbu bytu v č. p. xxx v Praze Xxx ověřeného 2. 5. 1904 a nástinu k postavení nového domku namísto starého č. p. xx ověřeného 28. 7. 1867 soud I. stupně nezjistil, vyjma plánu rozložení nemovitostí, který v průběhu řízení posloužil pro orientaci, žádné rozhodné skutečnosti. Stejně tak soud nezjistil žádné pro rozhodnutí podstatné skutečnosti z rozhodnutí o dědictví 10 D 685/291.
14. V řízení bylo mezi účastníky nesporné, že půdorys domu č. p. xxx na pozemku č. xxx v k. ú. Xxx se kryje s půdorysem pozemku. V předmětném domě (a tedy ani na pozemku) žalobkyně se nenachází studna, ani vjezd, které by mohly být předmětem věcného břemene, ani pumpa, záchod mrviště či kolna již v zatížené nemovitosti nejsou. S ohledem na uvedené je zjevné, že zatížená nemovitost již nemůže sloužit potřebám oprávněné, pojmově není možné, aby služebnost užívání vjezdu, studně v zadní části domu čp. xxx jako statku služebního ve prospěch vlastníků čp. xxx jako statku panujícího byla vykonána, pokud ani studna ani vjezd v zatížené nemovitosti nejsou.
15. Doplnění dokazování výsledkem svědka B. a změnovými listy z roku 1978 soud I. stupně z důvodu nadbytečnosti neprovedl.
16. Po právní stránce soud I. stupně v souladu s přechodným ust. § 3028 odst. 2 občanského zákoníku č. 89/2012 Sb. (dále jen „o. z.“) posoudil vznik předmětných věcných práv, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé podle dosavadních právních předpisů. Citoval pak ust. § 151p odst. 2 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2013, podle kterého věcné břemeno zanikne, nastanou-li takové trvalé změny, že věc již nemůže sloužit potřebám oprávněné osoby nebo prospěšnějšímu užívání její nemovitosti; přechodnou nemožností výkonu práva věcné břemeno nezaniká.
17. K naléhavému právnímu zájmu žalobkyně na požadovaném určení soud I. stupně uvedl, že je dán skutečností, že zákon č. 265/1992 Sb. o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem nedává jinou možnost, jak změny zápisu v katastru nemovitostí dosáhnout, než podat žalobu na určení, že zde není věcné břemeno k předmětné nemovitosti (nezatěžuje ji) a

docílit tak vydání rozsudku, jež bude podkladem způsobilým pro změnu zápisu v katastru nemovitostí.

18. Na základě provedení dokazování dospěl soud I. stupně k právnímu závěru, že předmětná věcná břemena nadále neexistují, neboť došlo k trvalým změnám služebné nemovitosti a ta již nemůže sloužit ke společnému užívání určitých svých částí s vlastníky panující nemovitosti. Služebnosti zahrnovaly dnes již neexistující stavby ve dvoře domu č. p. xxx. Soudu se nepodařilo zjistit, kdy konkrétně k zániku služebností došlo. Další dokazování však považoval za rozporné se zásadou hospodárnosti řízení s ohledem na skutečnost, že se tak stalo přinejmenším před rokem 2005, kdy svou nemovitost nabyli žalovaní, nejpozději za platnosti občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. Vzhledem k závěru o zániku služebností se soud dále nezabýval otázkou promlčení práv odpovídajících těmto služebnostem, protože samotné promlčení nezpůsobuje jejich zánik. Konečně se soud I. stupně vypořádal s námitkou věci rozsouzené, vznesenou žalovanými. Nepřisvědčil jí, neboť v řízení sp. zn. 59 C 160/2011, vedeném Obvodním soudem pro Prahu 10 byl předmět řízení odlišný. Šlo o zrušení věcných břemen za náhradu. Ačkoli se jednalo o totožná věcná břemena, rozsudek z citovaného řízení překážku res iudicata netvoří. Soud I. stupně žalobě vyhověl, neboť měl za prokázaný zánik předmětných služebností. Úspěšné žalobkyni přiznal v souladu s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. náhradu nákladů řízení, které vyčíslil s přihlédnutím k právnímu zastoupení žalobkyně advokátem dle vyhl. č. 177/1996 Sb. po připočtení soudního poplatku celkem částkou 44 143,50 Kč.
19. Proti rozsudku podali včasné odvolání žalovaní. V odvolání tvrdili, že soud prvního stupně dospěl na základě provedených důkazů k nesprávným skutkovým zjištěním a že rozhodnutí soudu prvního stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Soud I. stupně dle žalovaných dostatečně nezjistil, jaký byl původní stav služebného pozemku a ani nezjistil, zda vůbec a kdy případně došlo k údajným trvalým změnám, které měly nastat, ačkoli dospěl k závěru, že k zániku obou věcných břemen muselo dojít právě pro takové trvalé změny, a to nejpozději za platnosti občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. Samotná skutečnost, že věcná břemena byla zapsána do katastru nemovitostí jako věcné břemeno užívání vjezdu studně v zadní části domu č. p. xxx a věcné břemeno společného užívání místnosti v domě č. p. xxx, neznamená, že by nebylo možno právo vykonat. Žalovaní koupili svou nemovitou věc a vždy se domáhali zejména možnosti společného užívání místnosti, což prokázali písemnými výzvami. Soud pouze obecně konstatoval, že k zániku břemen mělo dojít za platnosti zákona č. 40/1964 Sb., toto období představuje téměř 50 let a závěr soudu prvního stupně je proto obecný a neurčitý, zvláště, když nebylo zjištěno, že by probíhala nějaká přestavba budovy č. p. xxx v tomto období. Skutečnost, že věcná břemena byla v době jejich vzniku formulována tehdejšími jazykovými prostředky a podle tehdejší odlišné právní úpravy, nemůže znamenat, že by věcná břemena byla neurčitá a že by v průběhu doby zanikla. Žalovaní v odvolání nesouhlasili se závěrem soudu prvního stupně ohledně námitky věci rozsouzené. Podle nich rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 10 ze dne 14. 5. 2014, č. j. 59 C 160/2011-55, zakládá překážku věci rozsouzené. Z tohoto rozsudku z roku 2014 vyplývá přinejmenším to, že věcná břemena v té době existovala. Závěr, že již za platnosti občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. (tedy do r. 2013) obě věcná břemena zanikla, je proto nesprávný. Navrhli, aby odvolací soud rozsudek změnil a žalobu zamítl.
20. Žalobkyně se k odvolání žalovaných vyjádřila tak, předmětné služebnosti zanikly, neboť zatížená nemovitost v době jejich zřízení vypadala zcela jinak, v současné době neexistuje mrvíště, studna, vjezd ani kolna, mezi účastníky to bylo nesporné. Ohledně místnosti, která měla sloužit společnému užívání, nebylo nikdy specifikováno, o jakou místnost by se mělo jednat, žalovaní po tom ani nepátrali. Užívání místnosti se vlastně stalo jediným předmětem sporu mezi účastníky. S poukazem na obsah odevzdací listiny z roku 1925 žalobkyně uvedla, že nejpravděpodobněji se mělo jednat o kolnu ve dvoře, ale ani ta již neexistuje. Skutečnost, že žalovaní nejsou schopni

označit místnost, kterou dle zapsané služebnosti měli mít právo užívat, působí faktickou nevykonatelnost tohoto práva. Navrhla proto odvoláním napadený rozsudek potvrdit.

21. Odvolací soud po zjištění, že odvolání je přípustné, že bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou a že splňuje náležitosti uvedené v ust. § 205 o. s. ř., přezkoumal napadený rozsudek a řízení, které jeho vydání předcházelo, a to způsobem vyplývajícím z § 212 o. s. ř. a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř.. Odvolání žalovaných shledal neopodstatněným.
22. Předně odvolací soud poznamenává, že soud I. stupně si opatřil dostatečný skutkový podklad pro svůj právní závěr. Na skutková zjištění soudu I. stupně, popsaná v napadeném rozsudku, odvolací soud pro stručnost odkazuje. Co se týče označení nemovitosti, na níž vázla služebnost, má odvolací soud za správnější označení **služebná**, nikoli služební, jak ji označovala žalobkyně a soud I. stupně. Označení služebná nemovitost nebo služební statek konzistentně užívá současná odborná literatura i aktuální judikatura (srv. rozsudek NS ČR ze dne 28. 5. 2020, sp. zn. 22 Cdo 1463/2020, ze dne 23. 6. 2020, s. zn. 22 Cdo 683/2020, stanoviska Českého úřadu zeměměřičského a kartografického).
23. O námitce věci rozsouzené uplatněné žalovanými, rozhodl soud I. stupně správně. Dle rozhodnutí Nejvyššího soudu z 18. 6. 1976, sp. zn. (Rc) Cz 33/76 platí, že „*totožnost věci ve smyslu ustanovení § 159 odst. 3 o. s. ř. je dána nejen totožností účastníků řízení (žalobce a žalovaného), ale i totožností předmětu řízení. V řízení, které lze zabývat jen k návrhu, je předmět řízení určován obsahem konečného návrhu (žalobního petitu), ať již obsaženého v návrhu na zabavení řízení (§ 79 odst. 1 o. s. ř.) nebo uplatněného vzájemným návrhem (§ 97 o. s. ř.). Totožnost předmětu řízení není dána, rozhoduje-li v jednom řízení soud o tom, zda žalovaným přísluší právo odpovídající věcnému břemenu 1) a v druhém řízení o jeho zrušení nebo omezení.*“ V namítaném řízení sp. zn. 59 C 160/2011 šlo o zrušení věcných břemen za náhradu. Lze k tomu ještě uvést, že ani pro eventuální budoucí žalobu na zrušení věcných břemen by tento rozsudek nepředstavoval překážku res iudicata, protože o zrušení věcných břemen by soud rozhodoval vždy za konkrétních okolností, které by mohly nastat a byly by v řízení prokázány.
24. Odvolací soud se rovněž připojuje k dílčímu skutkovému závěru, vyvozenému ze svědecké výpovědi svědka Pavla P. ze dne 11. 12. 2019 (na č. l. 75 spisu), že v době od roku 1949 do roku 2008, kdy v domě č. p. xxx, patřícím původně jeho rodičům, svědek bydlel, nebylo věcné břemeno přístupu ke studni a užívání místnosti v domě č. p. xxx využíváno, a to ani panem B. Ze svědecké výpovědi dále vyplynulo, že studna byla na pozemku p. č. xxx ještě v 80. letech 20. století, kdy svědek na ni dal kamenný poklop. Nicméně účastníci řízení prohlásili za nesporné, že studna v nemovitosti žalobkyně neexistuje a soud I. stupně rozhodoval na základě tohoto nesporného skutkového zjištění. Protokol o výslechu svědka Pavla P. neobsahuje znění otázek, které byly svědku kladeny ať už ze strany soudu nebo přítomných právních zástupců. Z odpovědi svědka: „Pokud šlo o místnost v domě, byla to dílna, ta se vůbec neužívala, neužívali ji ani mí rodiče“, však lze usoudit na vysvětlení, o jakou místnost se jednalo ve formulaci služebnosti „společného užívání místnosti“. Odvolací soud má proto za příléhavý skutkový závěr soudu I. stupně, spočívající v tom, že všechny stavby nebo součásti staveb, které měly být z titulu služebnosti společně užívány vlastníky domů č. p. xx a xxx, se měly nacházet ve dvoře a nyní se v nemovitosti již takové stavby nenacházejí.
25. Soud I. stupně vyšel z kontextu všech provedených důkazů, zejména sdělení příslušného katastrálního úřadu a výpovědi jeho pracovnice Jany B.. Služebnost, která podle zápisu v katastru nemovitostí tížila pozemek p. č. xxx (původně č. kat xxx) s domem č. p. xxx, má svůj původ v dokumentech citovaných v odst. 7 a 8 odůvodnění rozsudku soudu I. stupně, tedy v odevzdací listině ze dne 30. 12. 1925 a v tržové smlouvě ze dne 12. 6. 1948. Jiné listiny týkající se těchto služebností katastrální úřad nezapisoval. Z toho jednak plyne, že aktuální zápis původním

dokumentům neodpovídá, během historických změn v zápisech věcných práv, došlo k chybám v převodu těchto služebností. Zejména chybí oboustranné zatížení pozemku pč. xxx (přechíslován z č. kat. xxx) s domem č. p. xx a pozemku p. č. xxx (přechíslován z č. kat. xxx) s domem č. p. xxx. Jak vyplynulo z provedeného dokazování, mohlo k tomu dojít tak, že dům č. p. xx byl v předchozí době převeden do vlastnictví státu a stát žádná břemena nepřebíral. Po roce 1989 byl dům č. p. xx restituován, k obnovení zápisu o váznoucím břemenu již nedošlo.

26. Současný zápis, který zní: „právo vjezdu studně v zadní části domu č. p. xxx“ nemá bez dalšího výkladu logický smysl a nejpravděpodobněji je torzem původního zápisu služebnosti „vjezdu, studny a v zadní části dvora stojících kolen“ podle citované tržové smlouvy. Zápis služebnosti společného užívání místnosti byl výpovědí Jany B. osvětlen tak, že se mohlo jednat o širší význam slova místnost, a mohly jím být míněny kolny a další stavení ve dvoře. S tímto názorem koresponduje rovněž výpověď svědka Pavla P.. Soud I. stupně rovněž konstatoval v souladu se svědeckou výpovědí svědkyně Jany B., že zápis předmětných služebností byl proveden podle obecného knihovního zákona ze dne 5. 12. 1874. Z dalších provedených důkazů historickými mapovými snímky a zprávou příslušného stavebního úřadu se soudu I. stupně nepodařilo upřesnit, jak předmětné nemovitosti vypadaly v době zřízení předmětných služebností.
27. Odvolací soud se ztotožňuje se stěžejním skutkovým závěrem, že objekty předmětných věcných práv nadále neexistují. Soud I. stupně dokazováním v intencích návrhů účastníků nedospěl k závěru o skutečném stavebně technickém stavu předmětných nemovitostí v roce 1925 a v roce 1948, takže nemohl přesně určit rozdíl, který v mezidobí nastal a kdy se tak stalo, a nedospěl tedy ke zjištění, v jaké konkrétní době služebnosti zanikly. Poté, co byli účastníci řízení poučeni soudem I. stupně dle ust. § 119a o. s. ř., žalovaní navrhli k důkazu vyžádat od příslušného katastrálního úřadu změnové listy xxx a xxx, zmíněné v rozhodnutí Katastrálního úřadu ze dne 5. 4. 2016. Netvrdili však, co by těmito důkazy mělo být prokázáno. Nadto z obsahu dokazování plyne, že i pokud by tyto listiny ve prospěch žalovaných neprokázaly v dotčeném období změny dotčených nemovitostí, neznamenalo by to bez dalšího, že k takovým změnám nedošlo. Soud I. stupně tento důkazní návrh jako nadbytečný usnesením zamítl a odvolací soud v tomto postupu nespatřuje pochybení. Demolice kolny, studny, hnojiště a obdobných drobných staveb se v katastru nemovitostí obvykle nezobrazuje, neboť takové stavby často nejsou v mapách zakresleny.
28. K právnímu posouzení věci odvolací soud považuje za potřebné dodat následující:
29. Mezi účastníky nebylo sporné, že ve služebné nemovitosti v současné době není vjezd, studna, mrvíště (úložný prostor pro chlévskou mrvu, hnojiště), záchod, kolny ani jiné stavby (místnosti) stojící ve dvoře, resp. v zadní části dvora. Proto je zjevné, že na služebné nemovitosti došlo k takovým trvalým změnám, pro které služebnosti nemohou nadále existovat. Opodstatněnost závěru o proběhlých zásadních změnách spatřuje odvolací soud v tom, že předpokládá existenci jednotlivých objektů, ohledně kterých došlo k ujednání o společném užívání, v době tohoto ujednání a zápisu věcných břemen, tedy v roce 1925 a části z nich – vjezdu, studny a kolny v zadní části dvora v roce 1948. Oporu v takové úvaze spatřuje odvolací soud v právní větě z rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 3. 2. 2005, sp. zn. 22 Cdo 1400/2004: „*Není-li důvod pochybovat o tom, že se určité věci před delší dobou daly obvyklým či pravidelným způsobem či (úředním) postupem, je pak důkazní břemeno o tom, že v daném případě tomu tak nebylo, na tom, kdo to tvrdí.*“ Protože tyto objekty nadále neexistují, a to více než 15 let, neboť od roku 2005 v nemovitostech ke změnám zřejmě nedošlo (žalovaní to netvrdí), lze tento stav označit za trvalou změnu nemovitosti působící zánik předmětných služebností. Prokazování dalších skutečností by odporovalo zásadě hospodárnosti řízení, protože vyslovený skutkový závěr je pro právní posouzení a rozhodnutí o žalobním nároku dostačující.

30. Žalovaní vlastní nemovitost od roku 2005 a v době jejich vlastnictví panující nemovitosti nenastala na žádné z dotčených nemovitostí zásadní stavební změna, na základě tohoto skutkového zjištění dospěl soud I. stupně k závěru, že k zániku služebností došlo nejpozději k roku 2005, tedy za platnosti občanského zákoníku č. 40/1964 Sb., a to v souladu s jeho ust. § 151p odst. 2, neboť nejpozději tehdy nastaly trvalé změny, pro které věc již nemůže sloužit potřebám oprávněné osoby. To vyplývá z citovaného přechodného ustanovení občanského zákoníku č. 89/2012 Sb., § 3028 odst. 2: *Není-li dále stanoveno jinak, řídí se ustanoveními tohoto zákona i právní poměry týkající se práv osobních, rodinných a věcných; jejich vznik, jakož i práva a povinnosti z nich vzniklé přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona se však posuzují podle dosavadních právních předpisů.*
31. Dle ust. § 151p odst. 2 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. ve znění účinném do 31. 12. 2013 platí: *Věcné břemeno zanikne, nastanou-li takové trvalé změny, že věc již nemůže sloužit potřebám oprávněné osoby nebo prospěšnějšímu užívání její nemovitosti; přechodnou nemožností výkonu práva věcné břemeno nezaniká.*
32. Odvolací soud má za účelné doplnit chronologický vývoj právní úpravy zániku služebností a věcného břemene vzhledem k tomu, že právní úpravu občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. soud I. stupně zvolil na základě úvahy o pravděpodobném čase zániku předmětných služebností. Předchozí právní úpravy rovněž znaly zánik věcného práva z důvodu trvalé změny nemovitosti.
33. Všeobecný zákoník občanský č. 946/1811 Sb. z. s. (dále také jen „OZO“) ve znění účinném do 31. 12. 1950 upravoval služebnosti v Hlavě sedmé: Dle ust. § 480: *Právní důvod služebnosti zakládá se na smlouvě; na poslední vůli; na právním výroku vydaném při rozdělení společných pozemků; nebo konečně na vydržení.* Dle ust. § 482: *Všechny služebnosti v tom se shodují, že držitel služebné věci není zpravidla povinen, aby něco konal, nybrž pouze, aby druhému výkon práva povolil aneb opomenul, co by jako vlastník jinak byl oprávněn činiti.* Dle ust. § 483: *Zpravidla musí tudíž oprávněný nésti také náklad na zachování a opravování věci, která jest pro služebnost určena. Používá-li však této věci i zavázaný, musí na náklad poměrně přispívati a může se tohoto příspěvku zbaviti jen postoupením věci oprávněnému, třeba bez jeho přivolení.* Dle ust. § 484 platilo, že *držitel panujícího statku může sice své právo vykonávati, jak se mu líbí; než služebnosti nesmějí býti rozšiřovány, nybrž spíše, pokud to jejich povaha a účel zřízení dovoluje, musejí býti zužovány.* Jako zvláštní druh služebnosti znal OZO služebnost bytu: § 521: *Služebnost bytu je právo užívati obytných částí domu k vlastní potřebě.* Zánik služebnosti byl upraven v ust. § 524: *Služebnosti zanikají vůbec tak, jak se podle třetí a čtvrté hlavy třetího dílu vůbec zrušují práva a závazky.* V ust. § 525 je upraveno zvláštní nařízení o zániku služebnosti: *Zkázkou služebného nebo panujícího pozemku sice stává se služebnost; jakmile však pozemek nebo budova jest opět uvedena v předešlý stav, nabude služebnost zase své dřívější moci.*
34. Dále je užitečné poznamenat, že knihovní zákon č. 95 říšského zákoníku z 25. 7. 1871, který byl právní normou pro zápis předmětných služebností, obsahoval ustanovení § 12, znějící následovně: *Při služebnostech a reálných břemenech musí býti obsah a rozsah práva, které se má zápsati, co nejurčitěji udán; uvéstí peněžitou cenu však není zapotřebí. Mají-li služebnosti býti omezeny na určité prostorové hranice, nutno tyto hranice přesně označiti.* Komentář k tomuto knihovnímu zákonu autora JUDr. Hugo Cimlera pod titulem *Obecný zákon knihovní a jiné prameny knihovního práva v Praze*, vydaný v roce 1928 nákladem Vladimíra Orla k uvedenému ustanovení cituje na str. 23 ust. § 844 OZO: *Služebnosti, mezníky a listiny, nutné ke společnému užívání, nelze dělití. ... Není-li dohody, trvají pozemkové služebnosti ve prospěch všech částí dále, služebnost však **nesmí se tím rozšířiti, nebo státi se pro služební statek obtížnější.** Prospívá-li výkon služebnosti toliko jednotlivým částem, zanikne právo pro ostatní části.*
35. Na Všeobecný zákoník občanský navázal tzv. střední občanský zákoník č. 141/1950 Sb. ve znění účinném do 31. 3. 1964. Úpravu měl věcných břemen v Hlavě deváté a zánik věcného břemene v ust. § 186 odst. 1 byl upraven následovně: *Věcné břemeno zaniká, nastanou-li takové změny, že věc*

nemůže již sloužit potřebám oprávněné osoby nebo prospěšnějšímu užívání její nemovitosti. Přechodná nemožnost vykonávat právo nezpůsobí zánik věcného břemena.

36. Na tuto úpravu občanský zákoník č. 40/1964 Sb. s účinností od 1. 4. 1964 nenavázal. V ust. § 506 odst. 1 uvedl pouze to, že *práva a povinnosti ze zástavních práv a věcných břemen vzniklých před 1. dubnem 1964 se řídí ustanovením § 495, pokud nejsou upraveny zvláštními předpisy. To platí i o zástavních právech a věcných břemenech vzniklých ze smlouvy.* V ust. § 495 odst. 1 tento zákoník stanovil, že *zástavní práva a věcná břemena mohou vznikat jen ze zákona; přecházejí s vlastnictvím věci na nabyvatele.* V odst. 3) definoval věcná břemena tak, že omezují vlastníka věci tak, že je povinen něco trpět nebo činit anebo něčeho se zdržet. Teprve novela občanského zákoníku č. 40/1964 Sb. přijatá pod č. 131/1982 Sb. účinná od 1. 4. 1983, vložila ohledně věcných břemen nová ustanovení § 135 b a 135c. V ust. § 135c odst. 5 novela převzala znění z přechozího občanského zákoníku: *Věcné břemeno zanikne, nastanou-li takové trvalé změny, že věc již nemůže sloužit potřebám oprávněné osoby nebo prospěšnějšímu užívání její nemovitosti, popřípadě pozemku, k němuž bylo zřízeno právo osobního užívání; přechodnou nemožností výkonu práva věcné břemeno nezaniká.*
37. Na tuto úpravu již v souvislosti se zásadní změnou – znovuzavedením principu superficies solo cedit navázal ke dni 1. 1. 2014 občanský zákoník č. 89/2012 Sb. v ust. § 1299 odst. 1.
38. Z přehledu plyne, že právní úprava zániku věcného břemene z důvodu trvalých změn nemovitosti, pro které již nemovitost nemůže dříve zřízenému právu sloužit, byla kontinuální po celou dobu od vzniku předmětných služebností v roce 1925 resp. 1948 do rozhodnutí soudu. V období od 1. 4. 1964 do 31. 3. 1983 platilo citované zákonné ustanovení, podle nějž nemohlo věcné břemeno ze smlouvy vzniknout, avšak dříve vzniklá věcná břemena přecházela s vlastnictvím věci na nabyvatele (srv. § 495 odst. 1 občanského zákoníku č. 40/1964 Sb.) Přecházela, pokud dosud existovala. Jejich zánik, pokud by k němu v tomto mezidobí došlo, byl posléze upraven citovanými ustanoveními § 135 c odst. 4 až 7 obč. zák.
39. O tom, že by se mohlo jednat v případě změn předmětné služebné nemovitosti o změny přechodné, žádný z účastníků nic netvrdil. Žádné uvedení v předešlý stav ve smyslu ust. § 525 OZO tedy v projednávané věci nebylo prokázáno. Podle právní úpravy, za níž předmětné služebnosti vznikly, ale ani podle navazujících právních úprav, nelze po vlastníku zatížené nemovitosti žádat, aby něco konal, tím méně aby nemovitost uvedl v předešlý stav, který konzumaci služebných práv umožňoval. Účastníci učinili nesporným, že stavby ve dvoře domu č. p. xxx, které byly předmětem žalovaných služebností, neexistují. Pokud nebylo tvrzeno a prokázáno nic jiného, je neexistence věci definitivní. Tvrzení žalovaných, že služebnost užívání místnosti se má vztáhnout na místnost v domě č. p. xxx, nebylo prokázáno.
40. Ať už tedy došlo k rozhodné změně nemovitostí, které aktuálně vlastní žalobkyně, kdykoli poté, co byly služebnosti do pozemkové knihy zapsány, oprávnění vlastníků panující nemovitosti zaniklo za kterékoli právní úpravy, počínaje dnem vzniku služebností až do dne rozhodnutí soudu v této věci. K předmětné otázce zániku věcného práva se vztahuje následující judikatura:
41. Rozsudek NS ČR ze dne 27. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 346/2006: „Věcné břemeno zaniká, nastanou-li takové trvalé změny, že věc již nemůže sloužit potřebám oprávněné osoby nebo prospěšnějšímu užívání její nemovitosti v případě, že jeho výkon je nadále pro trvalé změny (faktické nebo právní) nemožný. Je-li však výkon sice možný, ale neúčelný, případně došlo-li k jiné změně poměrů, která má za následek hrubý nepoměr mezi věcným břemenem a výhodou oprávněného, může soud na návrh za náhradu věcné břemeno zrušit nebo omezit“.

42. Rozsudek NS ČR ze dne 26. 1. 2011, sp. zn. 22 Cdo 129/2009: „Ustanovení § 151p odst. 2 obč. zák. patří k právním normám, jejichž hypotéza není stanovena právním předpisem a které přenechávají na soudu, aby podle svého uvážení v každém jednotlivém případě vymezil hypotézu právní normy ze širokého, předem neomezeného okruhu okolností. Úvahu odvolacího soudu o tom, zda nastaly trvalé změny, vedoucí k zániku věcného břemene přezkoumá dovolací soud pouze v případě její zjevné nepřiměřenosti“.
43. Usnesení Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. 1. 2018, sp. zn. 25 Co 733/2007: „Zánik věcného břemene v důsledku tvrzených změn. Trvalou změnou, jež má za následek zánik věcného břemene podle § 151p odst. 2 obč. zák., se zpravidla rozumí změna týkající se věci, s níž je věcné břemeno spojeno, jejímž důsledkem je objektivní nemožnost oprávněného svá práva z věcného břemene vykonávat, a to buď zcela, nebo za účelem, k němuž bylo zřízeno. Změna poměrů na straně oprávněné nebo povinné osoby, která sice má za následek, že práva z věcného břemene nejsou ze subjektivních důvodů vykonávána, ale objektivně výkonu těchto práv nebrání, zánik věcného břemene nezpůsobí.“.
44. Rozsudek NS ČR ze dne 8. 9. 2015, sp. zn. 22 Cdo 3606/2013: „, Pro úvahu, zda změnou poměrů vznikl hrubý nepoměr mezi věcným břemenem a výhodou oprávněného (§ 151p odst. 3 obč. zák.), je rozhodující porovnání stavu v době rozhodování soudu a v době, kdy bylo věcné břemeno zřízeno; stav v době přechodu vlastnického práva k nemovitosti zatížené věcným břemenem na nového vlastníka není významný. Změna poměrů, kterou vznikne hrubý nepoměr mezi věcným břemenem a výhodou oprávněného, nemusí spočívat jen v objektivních okolnostech, ale i v osobních poměrech účastníků a za určitých okolností může vzniknout i změnou v chování účastníků.“.
45. Posledně citované rozhodnutí zavádá důvod k úvaze o poměru práv a povinností, vyplývajících z předmětných služebností pro obě strany sporu. Úvahu je třeba začít v době sjednání předmětných služebností, kdy vlastnictví obou sousedících pozemků a domů bylo z matky převedeno na dva její syny. Služebnosti byly sjednány jako reciproční – oprávnění z nich přešlo na oba vlastníky sousedících nemovitostí. Účelem bylo společné užívání některých součástí nemovitosti, která dříve patřila jednomu vlastníku, proto v ní byla jedna studna, jedno hnojiště, jeden záchod ve dvoře, jeden vjezd, a také kolna nebo dílna ve dvoře měla sloužit oběma vlastníkům. Po více než 70 letech mají tyto nemovitosti zcela jiné součásti a jsou samostatně zcela funkční (nejméně od roku 2005). Společné užívání jmenovaných vedlejších staveb nebo jejich příslušenství pro jejich vlastníky nemá rozumný důvod. Pokud žalovaní formulovali svůj zájem užívat jednu (kteroukoli) místnost v domě žalobkyně jako sklad, přehlédli, že služebnost byla formulována jako **společné** užívání místnosti. Společné užívání skladových prostor nemá ekonomický smysl a zřejmě není reálné ani pro skladování jiných věcí než zboží, např. osobních věcí. Také tento důvod, opírající se o výklad obsahu listin, kterými byly předmětné služebnosti zřízeny, nasvědčuje správnosti rozhodnutí soudu I. stupně.
46. Ze všech uvedených důvodů odvolací soud potvrdil napadený rozsudek podle § 219 o. s. ř. jako věcně správný, včetně správného akcesorického výroku o nákladech řízení, když soud I. stupně v souladu s konstantní judikaturou shledal naléhavý právní zájem na požadovaném určení s ohledem na požadavek právní jistoty účastníků a předcházení dalším sporům.
47. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 ve spojení s ust. § 142 odst. 1 o. s. ř. Žalobkyně byla v odvolacím řízení úspěšná, proto má právo na náhradu nákladů řízení za dva úkony poskytnuté právní pomoci – vyjádření k odvolání a účast na jednání odvolacího soudu, a to ve výši 2 500 Kč za úkon podle § 9 odst. 3 písm. a) ve spojení s § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, a ke každému úkonu paušální náhradu hotových výdajů po 300 Kč dle ust. §

13 odst. 4 advokátního tarifu. Dále k nákladům řízení náleží dle ust. § 137 odst. 3 písm. a) o. s. ř. daň z přidané hodnoty, jíž je právní zástupce žalobkyně plátcem, ve výši 1 176 Kč. Celkem náklady činí 6 776 Kč. Dle ust. § 149 odst. 1) o. s. ř. zastupoval-li advokát účastníka, jemuž byla přisouzena náhrada nákladů řízení, je ten, jemuž byla uložena náhrada těchto nákladů, povinen zaplatit ji advokátu. Ke splnění uložené povinnosti byla žalované stanovena obecná pariční lhůta (§ 160 odst. 1 o. s. ř.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat dovolání za podmínek uvedených v ustanovení § 237 o. s. ř., a to do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu České republiky v Brně prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 10.

Praha 13. října 2021

JUDr. Jitka Denemarková v. r.
předsedkyně senátu